

PHẦN 4

Mới sáng sớm, Phương Uyên nghe rõ tiếng của Ngọc Mai từ điện thoại mà Minh Châu cố tình mở loa ngoài cho cô nghe, Minh Châu đứng ngoài hành lang:

- Anh Hai em chưa dậy hả chị? Ừ, chị cứ để ảnh ngủ. Mẹ em hay chuyện anh Hai em ngủ ở nhà chị rồi.

- Chị rửa hận giùm em rồi đó Châu.

- Chưa đâu chị.

Phương Uyên bịt hai tai lại, cô mở cửa đi tuôn xuống nhà, đến phòng cha mẹ chồng:

- Mẹ! Con là vợ anh An có cưới hỏi, chính ba mẹ đã sang nhà ba mẹ con xin hỏi cưới con cho anh An có đúng không?

Ông Minh Thành cau mày:

- Chuyện gì vậy?

- Đêm qua anh An không về nhà và ở ngủ lại nhà cô Ngọc Mai. Anh ấy quá xem thường con.

- Có như vậy nữa? Nó đã về chưa?

- Dạ chưa!

Bà Minh Thành châm biếm:

- Nó mới cưới con về, mà đã chán bỏ đi như vậy, con còn không biết là tại sao à? Hãy suy nghĩ xem con tròn bổn phận làm vợ hay dâu con chưa?

Ông Minh Thành nạt vợ:

- Bà không thể nói như vậy! Phương Uyên có cái gì không phải bà phải khuyên dạy nó chứ, có đâu lại cho là vợ có lỗi bỏ đi như vậy.

Quay sang Phương Uyên, ông an ủi:

- Minh An và Ngọc Mai là bạn bè thân thiết, không sao đâu con. Lát nữa, nó về ba sẽ nói chuyện với nó.

Phương Uyên lui ra đi về phòng, cô đụng mặt Minh Châu. Minh Châu cười nửa miệng:

- Chị sẽ thấy như thế nào là lợi hại của sự trả thù khi chị tát tai tôi.

Phương Uyên làm thinh đi vào phòng đóng cửa lại. Sáng nay, cô không cần làm việc nhà cho họ, mà cô sẽ đến tòa soạn báo sớm, dù là chỉ để chơi game trên máy vi tính.

- Ủa! Sáng nay sao đi làm sớm vậy Phương Uyên?

Phương Uyên im lặng nhích con chuột, cô thô bạo đánh rơi các nhân vật xuống hầm chông hết.

Phước Vĩnh lắc đầu cười:

- Lại cãi nhau với Minh An nữa phải không? Cho nên anh đâu có cưới vợ. Khi yêu nhau cái gì cũng đẹp, tình yêu là màu hồng của bình minh xán lạn, cưới nhau rồi tình yêu là buổi hoàng hôn. Anh tâm đắc câu ngạn ngữ đó.

Hết còn chịu nổi, Phương Uyên gục mặt xuống khóc nức nở. Phước Vĩnh lúng túng:

- Anh xin lỗi. Anh nói đùa thôi, chứ hôn nhân cũng có cái hay của nó. Sáng dậy có người phụ nữ đánh thức anh bằng nụ hôn không phải sợ đi làm muộn. Nín đi Uyên...

Phương Uyên lè nhè qua nước mắt:

- Suốt đêm qua em đã hối hận vì mình kết hôn, em đang nghĩ đến chuyện ly hôn.

Phước Vĩnh tròn mắt nhảy nhồm:

- Nay, đừng có đùa! Mới cưới nhau mà đã ly hôn người ta cười cho.

- Nhưng làm sao em chịu nổi sự phản bội?

- Phản bội?

- Chiều hôm qua, em và Minh Châu cãi nhau, nó đánh em trước, em tức quá tát tai lại, ngay lúc mẹ chồng em về, bà không hỏi phải trái bênh con gái, còn Minh An lại sợ mẹ, em và anh ấy cãi nhau, suốt đêm qua Minh An không ngủ lại nhà cô bạn gái cũ.

- Đến như vậy nữa! Minh An quả là bậy bạ. Vậy còn ba mẹ chồng của em?

- Ông bảo sẽ rầy Minh An. Còn bà nói là tại em không tròn bổn phận làm dâu, làm vợ. Em rời nhà đi từ sáng sớm, không còn muốn gặp Minh An nữa.

Phước Vĩnh nhìn Phương Uyên thương hại. Minh An như vậy là sai rồi. Tuy nhiên, anh chỉ có thể khuyên Phương Uyên hãy bình tĩnh. Anh đưa cho cô khăn giấy:

- Lau nước mắt đi, rồi đi rửa mặt, sau đó cùng ăn sáng với anh. Tám giờ có cuộc hẹn phỏng vấn nhà doanh nghiệp Hoàng Lâm đó.

- Anh không nói em quên mất. Em nghĩ ra rồi, buồn và đau khổ là ngu xuẩn. Em sẽ làm việc.

- À! Có cái này mà không chắc gia đình chồng em và Minh An chịu cho em đi đâu.

- Đi đâu?

- Tòa soạn báo phân công anh đi theo đoàn truy tìm hài cốt liệt sĩ, qua tận đất Campuchia lận, chuyến đi có lẽ phải gần một tháng mới kết thúc.

Phương Uyên gật mạnh đầu:

- Em sẽ đi. Nhưng khi nào đi?

- Tuần sau. Em cần suy nghĩ cho kỹ, bởi vì bây giờ em không còn là người tự do, muốn làm gì hay đi đâu thì đi.

- Em sẽ suy nghĩ lại.

- Thật ra, anh không muốn em đi, vì sẽ rất vất vả. Em lại mới đám cưới.

Phương Uyên gất:

- Anh đừng có làm em hối hận mà. Em đã nói câu này với Minh An tối qua rồi.

- Như vậy là em xúc phạm Minh An rồi, hai người từ tình yêu mà cưới nhau mà.

Phương Uyên ngồi thừ ra. Nỗi đau và tức giận lại về trong cô. Yêu nhau và cưới nhau để gần nhau, bây giờ lại như thế này sao? Chưa bao giờ Phương Uyên biết như thế nào là đau khổ vì tình yêu cả. Minh An đã làm cho cô bài học đau khổ. Anh không tôn trọng cô, tại sao cô phải tôn trọng anh.

Nhiều nhân viên đến làm việc, Phương Uyên cùng Phước Vĩnh đi qua quán cà phê bên kia đường. Lòng cô buồn vơi vơi, những ngày hạnh phúc sao ngắn ngủi quá.

Minh An giật mình mở mắt, anh giật bắn cả người. Mình đang ở đâu đây? Tiếng cười làm Minh An quay lại. Ngọc Mai cô cười tươi đặt khay thức ăn sáng lên bàn:

- Đi đánh răng rửa mặt đi anh An. Em nấu bánh canh ngon lắm nè. Gớm! Đêm qua anh say rượu ngủ như chết.

Minh An ngồi dậy. Anh nhớ chiều hôm qua anh say rượu khi cãi nhau với Phương Uyên, và anh đã đến đây để trả xe. Sau khi uống ly trà đường, anh ngủ một giấc cho tới sáng, mặt trời đang chiếu ánh nắng chói chang ngoài kia.

Minh An nhìn đồng hồ:

- Tám giờ rồi sao? Anh phải về nhà thay quần áo đi làm.
- Anh vội gì dữ vậy? Bè nào cũng trễ rồi. Đánh răng rửa mặt đi rồi ăn sáng với em. Sau đó em đưa anh về nhà.
- Thôi, không cần đâu.

Minh An lao ra cửa. Anh chỉ kịp vuốt tóc mình cho gọn lại, vẫy chiếc xe ôm, giục người lái xe chạy nhanh.

Ngọc Mai tức giận nhìn theo. Cô giận đến muốn hét đồ cả mâm thức ăn sáng. Sáng, cô dậy sớm nấu điểm tâm sáng, vậy mà anh không nhìn thấy những gì cô lo lắng cho anh, vội vàng bỏ đi. Trong trái tim của anh chỉ có mỗi Phương Uyên, cho nên anh có thêm quan tâm đến cô bạn gái luôn được anh chia sẻ. Cô thâm lặng nhận chịu, còn anh cứ thản nhiên đến tận nhẫn. Cô vẫn còn mong anh biết đến tình cảm của mình, cho dù anh đã lấy vợ. Minh An! Anh có biết em cũng là một loại phụ nữ cứng đầu, không chịu khuất phục hoàn cảnh? Em sẽ giành lại anh từ tay Phương Uyên.

Minh An lái xe nhanh về nhà. Anh thở mạnh thất vọng vì chiếc xe của Phương Uyên Lan không còn nằm ở góc nhà. Tuy nhiên, Minh An vẫn hy vọng, anh chạy nhanh lên lầu, đẩy cửa phòng vào. Chấn nệm phẳng phiu, bộ quần áo ngủ của Phương Uyên máng trên đầu giường, ví tay biến mất, có nghĩa là

Phuong Uyên đã rời nhà. Anh sai rời. Nếu như Phuong Uyên có nổi giận nặng nề xỉ vả anh, anh cần phải thành khẩn nhận lỗi và nói rõ dù anh ngủ lại nhà Ngọc Mai, song giữa anh và Ngọc Mai vẫn là tình bạn.

- Anh Hai!

Minh Châu khoanh hai tay trước ngực, đầu cô dựa vào cửa, cười mỉm chi:

- Em nói với chị Hai, đêm qua anh say rượu ngủ ở nhà chị Mai, sáng mới về.

Minh An nhăn nhó:

- Sao em không nói khác hơn giùm anh. Vậy Phuong Uyên như thế nào?

Minh Châu trừng mắt:

- Sự thật như thế nào thì em nói như vậy chứ. Anh có biết vợ anh ghê gớm như thế nào không?

- Cô ấy làm gì mà ghê gớm?

Minh An phập phồng lo sợ, trong lúc Minh Châu chì chiết:

- Cô ta dám xuống phòng ba mẹ, nói cô ta là vợ có cưới hỏi của anh, ba mẹ phải xử tội anh. Bộ có vợ rồi không có quyền bạn bè hay là gặp bạn cũ sao? Anh cứ đi với chị Ngọc Mai, em và mẹ tán thành... cổ xúy cho anh.

- Anh có lỗi với Phuong Uyên, em đừng nói bậy bạ nữa.

Minh Châu la lên:

- Biết anh sợ vợ, em chẳng hơi đâu nói chuyện với anh. Anh đúng là người mù, chị Mai yêu anh hết lòng, lại là con gái tổng giám đốc công ty máy tính lớn nhất nước, anh không chọn lại đi chọn... đồ gì đâu.

Minh Châu ngoe nguẩy đi về phòng mình đóng cửa lại. Minh An vội vàng thay quần áo khác để đi tìm Phuong Uyên. Anh vừa xuống nhà, ông Minh Thành gọi lại:

- Con đừng có quên con đã cưới vợ. Đừng có quá thân mật ở lại nhà Ngọc Mai.

- Dạ, con hiểu rồi, thưa ba.

Minh An bị giáo huấn cho một chập. Bà Minh Thành khó chịu:

- Minh An đã lớn, nó biết xử sự, ông đừng có xem con mình như con nít. Ông có biết là chính mắt tôi chứng kiến Phương Uyên tát tai Minh Châu. Nó mới về nhà này đã dữ dằn, mai một nó ăn tươi nuốt sống thằng Minh An luôn. Con đi làm đi Minh An.

- Dạ!

Minh An thoát ịch ra đường. Khi anh đến tòa soạn báo Sống, Phương Uyên đã đi lấy tin. Minh An đành đến công ty làm việc, trưa anh sẽ đi tìm cô và xin lỗi cô vậy.

Buổi trưa, Phương Uyên không về tòa soạn báo. Cô ăn xong hộp cơm chui vào rạp phim, cô không muốn về nhà vì cô biết sẽ gặp Minh An. Phương Uyên thiu thiu ngủ cho đến khi đèn bật sáng lên, cô mới giật mình thức giấc, uể oải đứng lên rồi rạp phim, ghé quán cà phê uống ly cà phê xong, gọi điện thoại cho Phước Vĩnh:

- Anh đang ở đâu vậy?

- Anh đang ở Đồng Nai, có chuyện gì không?

- Không! Em đang rất mệt, nhưng không muốn về nhà.

- Về nhà đi! - Phước Vĩnh khuyên – Đừng có đi lang thang ngoài đường. Nên nhớ em đã có chồng và đang ở nhà chồng, nên giữ phần phải về mình em ạ.

- Em khó chịu lắm, khi nghĩ Minh An đã xúc phạm em.

- Em hãy gặp Minh An xem anh ta nói như thế nào đi đã.

Phương Uyên thở dài tắt máy. Cô chưa muốn về, cô biết Phước Vĩnh cất chìa khóa phòng trọ của anh ở đâu, cô sẽ đến đó mượn máy vi tính của anh viết bài, hơn là về nhà.

Phương Uyên chạy xe đến nhà trọ của Phước Vĩnh, cô lấy chìa khóa phòng giấu dưới chậu bông sứ mở cửa. Căn phòng Phước Vĩnh bừa bộn nào giấy tờ, phin, cà phê, thuốc lá, Phương Uyên dọn dẹp giùm anh rồi mới ngồi vào máy, bắt đầu viết.

Xong bài viết phóng sự...

- Úy!

Phương Uyên kêu lên. Bảy giờ tối. Mãi làm việc, cô quên mất thời gian. Vội vàng đóng cửa phòng trọ, Phương Uyên chạy xe về nhà. Vừa bước vào nhà, cô

đã nghe được không khí nặng nề, bà Minh Thành và Minh Châu nấu bếp, ông Thành ở trong phòng. Phương Uyên khép nép:

- Thưa mẹ... con mới về. Con bận viết bài nên về muộn, con xin lỗi.

Không có câu trả lời của bà Minh Thành. Còn Minh Châu cô quay ngoắt đi. Minh An đi xuống, trước mặt mẹ và em gái, anh muốn ra oai một chút, nên trừng mắt và xẵng giọng:

- Đi làm cho đến bây giờ mới chịu về?

Phương Uyên cố nén cơn giận xuống nhỏ nhẹ:

- Em mãi làm nên quên đã tối.

Cô đi lên nhà. Minh An nắm áo cô lại, gầm gừ:

- Nghỉ làm đi!

Phương Uyên lạnh lùng gỡ tay Minh An ra, cô bỏ đi lên phòng, Minh An bước nhanh theo, anh đóng kín cửa phòng lại khi cả hai cùng vào.

- Tối đêm qua anh đi uống rượu say nên... ngủ quên ở nhà Ngọc Mai. Anh xin lỗi em, nhưng em cũng không nên vì chuyện này mà trưa không về, chiều đi đến bảy giờ tối.

Trong khi ở cửa hàng, mẹ định ninh em lo cơm nước, bảy giờ rưỡi rồi, nhà vẫn chưa ăn cơm. Em có xin lỗi mẹ chưa?

Phương Uyên cắn mạnh môi tức giận. Hình như bao giờ Minh An cũng sợ mất lòng mẹ anh, mà không cần nghĩ đến suy nghĩ của cô.

Tuy nhiên, cô vẫn cố nhẹ giọng:

- Rồi!

- Em thay quần áo rồi xuống nhà phụ mẹ dọn cơm.

Phương Uyên lẳng lặng lấy quần áo đi tắm. Khi cô xuống nhà cả nhà đã ngồi vào bàn ăn. Ông Minh Thành ngược lên:

- Con ngồi ăn cơm luôn. Ba biết làm phóng viên là vất vả, hay là ở nhà phụ mẹ con buôn bán đi.

- Dạ!

Bà Minh Thành khó chịu:

- Thôi, không cần, tôi có người phụ bán rồi. Ở nhà lo cơm nước đi chợ giặt giũ cho tôi thôi. Tôi cần người làm công việc này, chứ tôi không yên tâm giao nhà của tôi cho người ngoài. Nếu cô có ở nhà làm được những việc tôi muốn thì làm. Còn không, tôi cũng chẳng cần, cùng lắm cả nhà ăn cơm muộn hay ăn cơm nấu thánh như trước đây.

Minh An muốn lấy lòng mẹ nên giả lả:

- Con bảo Phương Uyên rồi mẹ ạ, cô ấy sẽ ở nhà...

Phương Uyên ngắt lời:

- Con xin lỗi, con không thể ở nhà làm việc như mẹ muốn. Có điều con tranh thủ về sớm. Con xin là quần áo ai người đó giặt, con giặt quần áo con và anh An. Quần áo của ba mẹ hai, ba ngày con sẽ tranh thủ giặt. Còn cô Minh Châu, mỗi ngày cô cũng có thể bỏ ra một giờ đồng hồ để làm công việc nhà mà.

Minh Châu cau có:

- Chị là gia chủ cái nhà này chắc, dám phân việc, bảo tôi phải như thế này, như thế nọ.

Ông Minh Thành dung hòa:

- Phương Uyên nói cũng phải. Dù sao nó có công việc cuộc sống bên ngoài, bà bắt nó ở nhà làm nội trợ thì không phải lắm.

Bà Minh Thành lạnh lùng:

- Tôi cưới dâu về là có người lo việc nhà cho tôi. Chứ nếu cũng như trước đây, tôi chẳng cần. Minh An, con hãy dạy vợ của con, đừng có làm cho không khí trong nhà này nặng nề như vậy.

Phương Uyên không thể nào ngồi ăn cơm trong không khí như vậy, vì nếu cô còn ngồi ăn, cuộc chiến có thể nổ to hơn, nên cô đứng lên:

- Con xin lỗi!

Cô bỏ đi luôn lên lầu. Bà Minh Thành giận dữ ném chén cơm đang ăn xuống đất vỡ tan tành:

- Đồ hỗn láo! Cô là dâu con mà có thái độ mất dạy như vậy hả? Cha mẹ cô không dạy dỗ cô hả?

Minh An cũng đứng lên. Anh hiểu mình cần phá tan không khí ngột ngạt này, nên quát tướng Phương Uyên:

- Em quay lại xin lỗi mẹ mau!

Phương Uyên đứng lại:

- Nếu anh muốn em xin lỗi mẹ, em xin lỗi. Có điều mẹ không có quyền nói ba mẹ em như thế này như thế nọ? Cãi vã là do bất đồng quan điểm, không thể nói là ba mẹ không biết dạy con.

Bà Minh Thành chầm biếm:

- Cô có giáo dục quá hả! Có giáo dục mà mới về nhà chồng đầu hôm sớm mai đã đánh em chồng, sau đó còn đi đến bảy tám giờ tối. Tôi biết cô có học, cho nên không xem nhà chồng ra gì cả, cho sáng con mắt con ra Minh An.

- Mẹ ơi! Con xin lỗi mẹ. Phương Uyên, em xin lỗi mẹ mau.

Ông Minh Thành nạt đùa:

- Thôi đi, không lỗi phải gì cả! Nếu tôi có muốn ăn cơm đi nữa cũng chẳng ăn được trong cái không khí nặng nề này. Bà là mẹ chồng hãy xem con dâu như là con mình, đừng có vì không ưa con dâu mà có thái độ không có của bậc cha mẹ. Phương Uyên con cứ lên phòng đi.

- Dạ!

Phương Uyên đi lên phòng. Cô thấy buồn ghê gớm, tại sao bỗng dưng cô phải sống trong không khí nặng nề ngột ngạt. Chưa bao giờ Phương Uyên thấy thêm cuộc sống độc thân như ngày nào.

Minh An lên tới, anh ngồi xuống cạnh Phương Uyên:

- Lẽ ra, em không nên làm cho không khí gia đình căng thẳng như vậy.

Phương Uyên ngồi dịch người ra. Cô không thể nào quên việc tối qua Minh An ngủ ở nhà Ngọc Mai, trai đơn gái chiếc Ngọc Mai lại yêu Minh An, lấy gì để bảo đảm họ không đến với nhau. Cô thấy ghê tởm con người Minh An. Lòng Phương Uyên lạnh tanh lẫn đau đớn.

Minh An đưa tay ra định nắm tay Phương Uyên, cô lại ngồi tránh ra nữa. Minh An cau mày:

- Em có thái độ gì vậy?

- Trước khi hỏi em có thái độ nào, anh nên tự hỏi mình, anh có lỗi với em hay không?

- Ý em muốn nói việc đêm qua anh không về nhà? Anh thề anh và Ngọc Mai là bạn bè.

- Anh đã thiếu tôn trọng em. Em thật buồn khi nói với anh, tại sao khi chưa cười nhau chúng ta rất vui vẻ. Còn bây giờ... Em muốn chúng ta hãy dọn ra ở riêng. Có thể lần này em bỏ qua chuyện anh ở lại nhà cô ấy. Nhưng anh cần phải hiểu rõ, có những điều khi người ta muốn quên để tha thứ không dễ dàng để quên. Cho nên lúc này em không thể nào chịu được sự thân mật của anh dành cho em.

- Như vậy em muốn như thế nào đây?

- Em không biết, có điều là em không thể vui vẻ khi anh ở cạnh em xin lỗi.

Phuong Uyên bỏ lại bàn, cô mở máy vi tính ra lắp đĩa vào, đọc lại bài viết của mình. Chỉ có cách này mới tránh cho cô việc phải đối mặt với Minh An.

Minh An tức giận đi lại tắt điện:

- Anh đang nói chuyện với em kia mà.

- Vậy anh nói đi.

- Anh không muốn gia đình nặng nề ngọt ngào, cho nên em bỏ công việc của em đi.

- Nếu có ai đó bảo anh bỏ công việc anh yêu thích, anh có bỏ không?

- Anh là đàn ông. Còn em là đàn bà, có chồng nên lo việc tề gia nội trợ.

- Quan niệm của anh xưa rồi. Hơn nữa, anh thừa biết em không phải là người phụ nữ của bếp núc hay việc nhà. Tuy nhiên, ra riêng em vẫn chu toàn bổn phận làm vợ của em. Em vẫn đi làm và chúng ta nên đi ở riêng.

- Tại sao em buộc anh những cái anh không thích vậy?

- Em không buộc anh, mà chúng ta hoàn toàn có thể tự lập. Em muốn có thế giới riêng của hai vợ chồng.

Minh An lạnh lùng:

- Anh là chồng, anh là người quyết định không phải em.

- Nếu như vậy chúng ta không nên nói chuyện nữa, em không thích cãi nhau.

- Không nói chuyện cũng được, nhưng anh không cho phép em làm việc, trông ngửa mắt lắm.

Phuong Uyên mở máy, Minh An lại tắt máy. Anh ôn tồn hơn vì hiểu muốn thuyết phục Phuong Uyên, anh không thể làm căng. Từ lúc mới yêu nhau, anh thừa biết tính cô, khi đã muốn gì rồi khó ai buộc cô thay đổi. Anh ôm cô vào lòng van lơn:

- Chúng ta là con, đâu phải cha mẹ giận nói như vậy là em nhất quyết phải dọn ra ở riêng, có khác nào em đổ dầu vào ngọn lửa đang cháy. Anh xin em, anh là con, một bên cha mẹ một bên là vợ, sao em không thông cảm cho anh? Em biết là để cưới em, anh đã tranh đấu rất nhiều với mẹ, anh thật sự không muốn chúng ta cãi nhau.

- Vậy em muốn cãi nhau hay sao? Tối hôm qua anh bỏ nhà đến ngủ nhà Ngọc Mai, tại sao không là nhà ai đó. Em nên nghĩ như thế nào, khi chồng mình đến nhà phụ nữ khác ngủ.

- Cái này anh sai, anh thành thật xin lỗi em. Anh thề là anh và Ngọc Mai không có gì cả. Chẳng lẽ em không tin anh?

- Nếu em cũng như anh đến nhà người đàn ông khác ngủ lại thì sao?

- Nè, em phải biết anh là đàn ông!

- Vậy đàn ông thì cho mình cái quyền muốn làm gì thì làm sao?

- Anh không nói như vậy, anh sai anh đã nhận lỗi rồi mà.

Nước mắt Phuong Uyên tuôn ra:

- Anh nhận lỗi. Còn cảm giác của em suốt đêm qua không ngủ được, nằm đợi anh về, muốn điên lên trong cái ý nghĩ, anh đang ở bên cạnh người phụ nữ khác.

- Ngọc Mai không phải là cô gái tùy tiện. Tại anh say quá, anh đến nhà cô trả xe, vì trưa hôm qua xe của anh xì lốp. Em biết tính anh mà, uống rượu say là hai mắt cứ díp lại, anh ngủ lã ở xa lông nhà cô cho tới sáng luôn.

- Không ai tin được hai người không có gì với nhau.

- Em phải tin anh chứ! Nếu như vậy anh thề nhé, anh có gì với Ngọc Mai đêm qua cho anh chết đi. Anh thề là trong trái tim anh, chỉ có mình em. Đừng nghi ngờ rồi giận hờn anh nữa!

Trái tim Phuong Uyên mềm nhũn. Cô không có can đảm đẩy Minh An ra khi anh cúi tìm môi cô, nụ hôn tạ lỗi nồng nàn, trong cái ý nghĩ mình có lỗi muốn bù đắp cho vợ, Minh An cho cô tất cả thương yêu. Phuong Uyên nghe toàn thân

mình rung động, từng tế bào trong cô như muốn tan chảy trong cảm xúc tuyệt vời...

Phương Uyên phụng phịu:

- Minh An! Em đói bụng quá!
- Anh xuống nhà xem có gì lấy cho em ăn nhen.

Minh An trỗi dậy, anh đi rón rén như con mèo xuống bếp bới cho Phương Uyên tô cơm.

- Hồi chiều cãi nhau như vậy nên anh ăn đâu có no.
- Anh ăn với em nhen.

Phương Uyên dứt cơm vào miệng Minh An, hai người vừa ăn vừa cười với nhau. Áng mây mù xua tan nhường cho vàng hồng hạnh phúc. Sau cơn mưa trời lại sáng, cả hai cảm thấy mình yêu nhau hơn.

Gương mặt Phương Uyên buổi sáng tươi tỉnh làm cho Minh Châu đã ghét càng ghét thêm. Tuy nhiên, cô không khỏi tò mò. Mới tối qua tưởng chừng như Minh An đánh vợ, thế mà sáng nay trông họ ngọt ngào hạnh phúc. Minh Châu thậm chí khó chịu. Không ăn sáng, cô rời nhà đến nhà Ngọc Mai ngồi bùng thụng:

- Em không đi học sao Minh Châu?
- Có. Tám giờ em mới đến giờ học, nhưng em phải rời nhà sớm, vì không chịu được cái mặt kên kên lên đến phát ghét của nó.

Ngọc Mai hiểu rõ chữ "nó" ở đây Minh Châu ám chỉ Phương Uyên. Cô tò mò muốn biết và cũng để hiểu về Minh An:

- Sao?
- Chắc là anh Hai em đỡ ngọt... – Minh Châu hẳn học - nên mới sáng sớm, hai người vui vẻ với nhau. Tưởng gì không thèm ăn cơm, tối cũng lọ mọ xuống bếp lục cơm ăn như mèo ăn vụng.
- Sao em biết?

- Anh Hai em đúng là làm mọi vợ, xuống nhà lấy cơm cho nó ăn. Biết như vậy tối qua ăn xong em đổ hết vào thùng rác.

- Nhà em có tủ lạnh, anh An vẫn có thể nấu mì gói hay luộc trứng cho cô ta ăn vậy.

- Chị Mai! Em thích chị làm chị dâu em hơn.

Mắt Ngọc Mai đỏ bừng:

- Anh Hai em đâu có yêu chị?

- Chị dở lắm. Tối hôm trước, anh Hai em ngủ ở nhà chị, sao không la toáng lên chị và anh Hai em đã...

- Chị không muốn như vậy. Chị muốn anh An thấy rõ là chị hơn Phương Uyên.

- Tình yêu đang làm anh Hai mù quáng mắt rồi. À! Chủ nhật này ba em đi thăm nội, chị đến nhà em ghen. Em sẽ bảo mẹ em bắt nó ra cửa tiệm, ở nhà em với chị đồ bánh xèo. Chị quên món này anh Minh An rất thích ăn à?

Minh Châu cười:

- Em tạo cơ hội cho chị mà chị không biết giành lại người đàn ông mình yêu là dở lắm ghen.

Những lời của Minh Châu càng khơi cho ngọn lửa kéo Minh An trở về bùng lên trong trái tim Ngọc Mai.

Minh Châu đứng lên:

- Bây giờ em đi học. Chủ nhật... nhớ ghen chị Mai.

Minh Châu gằn giọng hằn học:

- Chị không thua Phương Uyên gì cả. Hơn nữa là khác. Em đứng về phía chị phá hoại tình cảm của họ. Còn chị, hãy gọi lại trong anh Minh An những ngày xưa vui vẻ, chị nhớ không?

Ngọc Mai cười cay đắng:

- Có. Chị thua Phương Uyên ở chỗ Phương Uyên chiếm được trái tim anh Minh An, còn chị thì không. Chị thử quên anh ấy đi xa nhưng rồi vẫn nhớ, nhớ tha thiết cháy lòng.

- Cho nên chị phải giành lại những gì của mình. Chị nên nhớ cưới nhau được thì bỏ nhau được.

Cưới nhau được thì bỏ nhau được. Trái tim Ngọc Mai lại bùng lên tia hy vọng.

Phước Vĩnh gõ tay lên bàn:

- Thế nào Uyên, có đi không, để anh biết còn báo cáo lên trên chuẩn bị?

Phương Uyên bối rối. Cô thực sự muốn đi vì không dễ dàng cô được tham gia vào những phóng sự lớn, có cả báo chí và đài truyền hình tham dự. Tối hôm qua, cô và Minh An mới làm hòa với nhau, bây giờ...

Phước Vĩnh cười:

- Sợ Minh An không cho đúng không? Thôi, cứ ở nhà, anh bảo biệt phái cô Hoa đi với anh vậy. Cổ mới tập sự, anh sợ cổ không năng động lắm. Còn em cứ ở nhà vậy.

Phương Uyên xua tay:

- Em nói là em sẽ đi mà. Nhưng một tháng lặn hả anh Vĩnh?

- Hai tuần lễ. Này, đừng có bừa là đi, sau đó Minh An không cho đi vào giờ chót, anh đi không có phụ tá là không được nhen.

Phương Uyên gật bừa:

- Em sẽ đi!

- Vậy anh làm hộ chiếu cho em. Còn phải đăng ký tên em với Văn hóa Thông tin nữa.

- Dạ!

Buổi chiều về Phương Uyên cứ phập phồng:

- Anh An! Em đăng ký đi với tòa soạn báo và đài truyền hình, làm ký sự xuyên Việt. Em đi hai tuần lễ nhen.

Đang xem tivi, Minh An quay phắt lại:

- Em nói cái gì, đi làm phóng sự ở đâu?

- Dạ... bên Campuchia và Lào.

Minh An xua tay:

- Không được! Em không thấy việc em đi làm đã khiến mẹ không vui rồi sao.

- Nhưng em đã đăng ký rồi, không đi sao được?

- Tại sao em không bàn với anh? Sang chỗ đó vừa vất vả vừa mệt, em được cái gì.

- Em sẽ có nhiều kinh nghiệm để viết phóng sự.

- Anh không cần. Cũng như anh không cần đồng lương của em. Nên nhớ anh dư sức nuôi em.

Phương Uyên xụ mặt:

- Nhưng em đã đăng ký đâu có rút lại được.

- Em đừng có cãi anh nữa mà . Em đi là lớn chuyện đó. Không khí trong nhà vừa vui vẻ lại, em đừng có châm ngòi thuốc súng nữa.

Phương Uyên bần thần ngồi yên. Như vậy, ngày mai cô đành xin lỗi Phước Vĩnh vậy, tiếc là có cơ hội học hỏi lại không được học hỏi.

Minh An ôm Phương Uyên vào lòng, anh hôn cô:

- Điều anh và mẹ muốn là em mau có bầu, sinh cho anh và mẹ đứa cháu nội trai, em hiểu không? Anh biết em muốn phát huy sự nghiệp, muốn tìm hiểu học hỏi, nhưng em có muốn làm gì đi nữa, em cũng phải là người phụ nữ bình thường sinh con là làm vợ làm mẹ. Nhà chồng cũng sẽ là nhà của em.

Phương Uyên nằm yên trong vòng tay Minh An. Cô đã kết hôn sớm khi chưa đạt được điều mơ ước trở thành một ký giả chuyên nghiệp. Cuộc đời của cô sẽ như Minh An nói, buồn tẻ như vậy sao? Phương Uyên, mi chấp nhận một cuộc sống mà người khác có quyền định đoạt cho mi?

Phương Uyên nghe trái tim cô phản đối...

- Không thể được!

Có tiếng gõ cửa nhẹ. Minh An buông Phương Uyên ra, anh đi ra mở cửa.

- Mẹ!

- À! - Bà Minh Thành ngọt ngào - Ngày mai mẹ và ba con đi về nhà bà nội có việc. Mẹ định nhờ Phương Uyên ra trông cửa hàng giúp mẹ. Mọi việc có người làm bán, Phương Uyên chỉ coi chừng họ, chiều mang tiền về nhà có được không?

Minh An vui vẻ:

- Dạ được ạ. Mai chủ nhật, Phương Uyên không phải đến tòa soạn báo. Mẹ cứ để con chở Phương Uyên đến đó.

- Ừ, có con mẹ yên tâm.

Phương Uyên thở dài. Cô còn nói gì hơn nữa, khi Minh An không cần biết cô có sẵn sàng không đã vội thay cô trả lời. Một cảm giác buồn buồn một lần nữa lại xâm ngập đầy lòng Phương Uyên.